# ထိုတစ်ညဝယ်

**by**

## Jin_Kaleat

“အိမ်ကဟာတွေ ဘယ်မှာသွားသေနေကြလဲ၊ အေး ကောင်းတယ် အကုန်သေကုန်ကြရင်လည်း ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရပြီ”

ကိုအောင်ဘညိုအသံကြီးကိုခြံဝမှကြားလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက်က လေးတွေက သူတို့အမေမအေးမေ အပိုင်စားရရာနေရာဖြစ်သော မီးဖိုချောင်ထဲအလျိုလျိုရောက်လာကြသည်။သူတို့အဖေမူးလာပေပြီ၊ ကိုအောင်ဘညိုမူးသည်ကလည်းနေ့တိုင်းဖြစ်လေရာ ဒါကသူတို့နေစဉ် အလုပ်လိုဖြစ်နေပေပြီ။ရပ်ကွက်ထဲမှာ တခြားကလေးတွေနှင့်သွားကစား သည်ကိုလည်းကိုအောင်ဘညိုကမကြိုက်ပါ။

“ဟေ့ အေးမေ ဘာချက်ထားလဲ”

ဝါးကြမ်းခင်းကိုကျိုးကျလုမတတ်အောင် ဆောင့်နင်းပြီးကိုအောင်ဘ ညို မီးဖိုပေါက်ဝရောက်လာသည်။ ကလေးတွေကသူတို့နှင့်မဆိုင်သလို ကုပ်နေကြသည်။

“ထမင်းရည်ပဲရှိတယ်”

“ဘာ မင်းကွာ ငါလုပ်လိုက်ရရင်တော့”

ပခုံးထိအောင်ရှည်လျားသည့် နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ကြမ်းကြမ်းများ တရမ်းရမ်းခါသွားအောင် ကိုအောင်ဘညို စိတ်ဆိုးသွားသော်လည်း လင်ဆိုးမယားဘဝမှာ အနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောမအေးမေကတော့ မတုန်လှုပ်ပါ၊ ဖြေရှင်းချက်ပေးဖို့ စကားလုံးတွေကလည်းနေ့တဒူဝပြောခဲ့ ပြီးသားမို့ကုန်နေပြီဖြစ်သည်။ ဝင်ငွေကိုလောက်ငအောင် ရှာမပေးနိုင်သော အိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီးကိုအောင်ဘညိုလှည့်ထွက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကတော့အငြိမ်မနေပါ၊

“စိတ်ရှိတိုင်းသာလုပ်လိုက်ရလို့တော့ကွာ”

မအေးမေကတော့တုံဏှိဘာဝေနှင့်ရင်ခွင်ထဲကအငယ်ဆုံးကလေး ကိုနို့လှန်တိုက်နေသည်။အလာကထက် ခြေသံပိုပြင်းစွာပြန်လှည့်အလာအိမ်အလယ်ခန်းအရောက်မှာတော့ကိုအောင်ဘညိုမျက်နှာဝင်း လက်သွားသည်။ မနေ့ညက လက်ကျန်ပုလင်းကတစ်ဝက်လောက်ရှိ သေး၏၊ဝမ်းသာအားရထိုင်ချလိုက်ပြီးမီးဖိုဖက်သို့အမြီးလှမ်းတောင်းမည် ပြင်လိုက်ပြီးမှ

“ဘာမှရှိမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတိုင်းပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်”

အိမ်ရှေ့ရေအိုးစင်ကသောက်ရေတစ်ခွက်သွားခပ်လာပြီး ပုလင်းကို မော့လိုက် ရေကိုသောက်လိုက်နှင့် ခဏအတွင်းမှာပင် ပုလင်းပြောင်သွားသည်။အပြင်မှာသောက်လာပြီးသည့်အပြင်နောက်တစ်ပိုင်းပါ ထပ်တင်လိုက်သောကြောင့် အမူးကတရှိန်ထိုးတက်လာသည်။အိမ်ကပြင်ကိုမှာ ခနထွက်ထိုင်ဖို့စိတ်ကူးကိုပင်အကောင်အထည်မဖော် နိုင်တော့ပဲ ထိုနေရာမှာပင်ခွေခွေကလေးလဲကျအိပ်ပျော်သွားသည်။

မအေးမေ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာချိန်မှာတော့ကိုအောင်ဘညိုကတရှူးရှူး ဟောက်သံထွက်နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့်အသံမမြည်အောင်ခြေဖော့နင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။စေတနာထားလွန်း၍မဟုတ် နိုးလာပြီး ပြဿနာထပ်ရှာမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ကိုအောင်ဘညိုပိုက်ဆံ ပါမလာတာ သေချာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ကလေးများအတွက် ညစာဖန်တီးပေးဖို့တာဝန်ကလည်းရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား၊ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးလေးကို အိပ်ရာထဲမှာအသာသိပ်ထားလိုက်ပြီး ကလေးကိုကြည့်ထားရန်အကြီးသုံးယောက်ကိုလက်ဟန်ပြပြီးရပ်ကွက်ထဲထွက်ခဲ့သည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

"ဟဲ့နင့်အဖေနိုးသေးလား"

ဟိုကဒီကချေးငှားလာသော ပိုက်ဆံကလေးနှင့်ဆန်ဝယ်ပြီးမအေးမေ ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုအောင်ဘညိုက အိမ်ရှေ့ခန်းဘုရားစင်ရှေ့မှာ စန့်စန့်ကြီးရောက်နေပေပြီ၊ထို့ကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲလိုက်လာသော အလတ်မကိုမေးကြည့်မိသည်။

"ခဏလေးပါ အမေ့ကိုဆဲဆိုပြီးနေရာပြောင်းအိပ်နေတာပဲ"

ရှေ့မှာဆဲဆဲကွယ်ရာမှာဆဲဆဲ မအေးမေ မတုန်လှုပ်တော့ပါ၊ အိမ်ထောင်သက် (၁၂)နှစ် အတွင်းမှာ အရေက အတော်ထူခဲ့ပေပြီ၊လောလောဆယ်အရေးကြီးတာကကလေးတွေထမင်းစားကြရဖို့သာဖြစ်သည်၊

"သမီးရေ ထညက်လေးကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ထမင်းကျက်ရင် ဆားလေးဖြူးပြီးထညက်လေးနဲ့စားလိုက်နော်"

"ဟုတ်"

မျက်နှာမသာယာရှာသောသမီးကိုကြည့်ပြီးမအေးမေ စိတ်မကောင်းပါ၊သို့သော်လည်းသူမဘာတတ်နိုင်မည်နည်း၊

"အမေဆန်ဆေးမယ် သမီးမီးမွှေးလိုက်"

မအေးမေဆန်ဆေးပြီးထမင်းအိုးတည်နေစဉ်ကလေးမလေးက အမေနားမှာလာထိုင်သည်၊

"အမေ နေ့လယ်ကသမီးကိုဟိုဘက်ခြံကမထူးကပြောတယ်အမေ တို့အဖေ တို့က အရင်တုန်းကသူဌေးတွေဆို"

"ပေါက်ပေါက်ရှာရှာသမီးရယ်၊ သမီးကိုမထူးကနောက်တာနေမှာပါ အမေကသဌေးဆိုရင် ငါ့သမီးလေးကို ထညက်နဲ့ဘယ်ထမင်းကျွေးပါ့မလဲ"

ရယ်စရာလိုလုပ်ပစ်လိုက်မိသော်လည်းတကယ်တန်းတော့မအေးမေ ရင်ထဲမှာနာကျင်ရပါသည်။ မထူးပြောတာအမှန်ဆိုပေမယ့်ကလေးတွေကို ရှင်းပြလိုစိတ်မရှိပါ၊ပြဿနာအားလုံး၏တရားခံမှာကိုအောင် ဘညိုပါဟု အလွယ်တကူလက်ညိုးထိုးပြနိုင်သော်လည်း ကလေးတွေ အနေဖြင့်သူတို့အဖေကိုနောက်ထပ်ပိုပြီးစိတ်မနာစေချင်ပါ ၊ကိုအောင်ဘညိုအပေါ်ငဲ့ညှာလိုစိတ်ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း နုနယ်သောကလေးတွေ စိတ်မှာဘာကိုမှထပ်ပြီး မခံစားစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်၊ ရှင်ဘုရင်ဘဝကဆောင်းခဲ့ရသောရွှေထီးသည်ခုချိန်မှာအရိပ်မပေးနိုင်တော့သည့် နောက်ပြန်တမ်းတနေ၍ အပိုသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

"သောက်ကောင်မနင့်ကိုမချရလို့ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ဖါသယ်မဆီသွားရတာ ကမှကောင်းသေးတယ်"

ကလေးတွေထမင်းကျွေးပြီးနောက်ကျန်နေသောထမင်းခဲလေးကိုတစ်ဝက် ခြမ်းပြီးစားရန်ဟန်ပြင်နေသော မအေးမေဆတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်၊ကိုအောင်ဘညိုယောင်နေခြင်းပါပေ။ကလေးတွေလည်းမအိပ်ကြသေး၊အိပ်မက်မက်၍ ယောင်တာဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဒီလိုစကားမျိုးကိုကလေးတွေမကြားစေလိုပါ။ ဒေါသထွက်ထွက်နှင့်ကျန်ထမင်းခဲတစ်ခြမ်းကိုပါ ပန်းကန်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်စဉ် ကိုအောင်ဘညိုအသံက ပေါ်လာပြန်သည်။

"ဘညိုကွဆယ်လေးနှစ်သားနဲ့မိန်းမတွေချလာတဲ့ကောင်"

ဒါက ကိုအောင်ဘညိုလက်သုံးစကား၊မူးရူးပြန်လာချိန်များတွင် မအေးမေက သူ့ဆန္ဒကိုမလိုက်လျောလေတိုင်း ပြောတတ်သည့် စကား၊စိတ် အခန့်မသင့်လျှင် မအေးမေ ဘယ်လောက်ညင်းညင်းအတင်းကြံလေ့ရှိသည်။ ခလေးတွေနိုးလာမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားမှာစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်နောက်ဆုံး မအေးမေလိုက်လျောလိုက်ရတာတွေလည်းရှိသည်။ဒါတောင်ကိုယ်တော် ချောကကောင်းကောင်းလုပ်သည်မဟုတ်၊သူ့ကိစ္စပြီးပြီဆိုသည်နှင့်မအေးမေ ကအလွန်ရွဲနေပြီဖြစ်ကြောင်းမိန်းမပျက် တွေကပင်သူမထက်ပိုလတ်သေးကြောင်းချိုးဖဲ့ပြောတတ်သေးသည်။

သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံးတွင်မအေးမေက

"ဟုတ်တယ်တော်ရေ ကျုပ်သာလတ်သေးလို့ကတော့ရှင့်လုပ်စာ တပြား မှ မယူတော့ဘူး ကျွန်မကလေးတွေကို ဖာခံကျွေးလိုက်မယ်" ဆိုတာမျိုး ပြန်အော်တတ်သည်။အမှန်တကယ်လည်းမအေးမေတခါတလေဒီလိုစိတ် ပေါက်တတ်သည်။ သို့သော်လည်းအသက်၃၅ နှစ်လို့မထင်ရ ၅၀ ကျော် ထင်ရလောက်အောင်ကျဆင်းနေသော ရုပ်ရည်၊အရိုးပေါ်အရေတင်ကိုယ် လုံးတို့ကသူမကိုအခွင့်မသာစေခဲ့ပါ။

"ဟင်း"

သက်ပြင်းချလိုက်ရင်းဆားဖြူးထားသောထမင်းလုပ်ကိုပါးစပ်ထဲထိုးထည့်လိုက်သည်။ခြောက်ကပ်နေသော လည်ချောင်းထဲကိုထမင်းလုပ်က ရုတ်တရက်မဆင်း လမ်းတစ်ဝက်မှာနင်နေသည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

မြေလတ်ပိုင်းမြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှာ စက်သဌေးဦးလှအောင်ဆိုသည် မှာမသိသူမရှိသောနာမည်တစ်ခုဖြစ်သည်။မြို့ပေါ် က သာသနိကအဆောက်အဦးတိုင်းမှာ ဦးလှအောင် ဒေါ် တင်တင်ညို သား အောင်ဘညို ကောင်းမှု ဆိုသော ကဗျည်းစာတမ်းကိုတွေ့ရပေမည်။မြို့ထဲက ခပ်နောက်နောက် ကာလသားတွေကတော့ ထိုစာတမ်းတို့၏ အရေအတွက်သည် ဦးလှအောင် ၏မယားငယ် အရေအတွက် နှင့်တူညီကြောင်းဆိုကြသည်။ဒီလိုပြောရလောက်အောင်လည်းဦးလှအောင်က စွမ်းသည်။အောင်ဘညို၊ နောင်ကြီးတော့ ကိုအောင်ဘညိုကလည်းအဖေ့ခြေရာကောင်းကောင်းနင်းနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အောင်ဘညို လေး၏လက်ဦးဆရာမှာ ဖခင်ဖြစ် သူဦးလှအောင်မဟုတ်၊ ဖခင်၏လက်စွဲတော် ကိုဘိုကြီးဖြစ်သည်။ ကိုဘိုကြီးက သဌေး ပီအေ ပီသစွာပင် သူဌေးသား ကိုကောင်းကောင်း ပေါင်းတတ်သူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လျှင် မြှောက်ပေး ဖို့တာဝန်အလွန်ကျေသူဖြစ်သည်။ အောင်ဘညို လူပျို တောင်ကောင်းကောင်း မဖြစ်သေးချိန်မှာ ဂွင်းတိုက်တတ်ရန်သင် ပေးသောလက်ဦးဆရာလည်းဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး လိင်သင်ခန်းစာ ကို အောင်ဘညို အောင်မြင်စွာ စမ်းသပ်ပြီးကြောင်း ဆရာဖြစ်သူ ကိုသတင်းပို့လိုက်သည် နှင့်တပြိုင်နက် လက်တွေ့ခန်းဝင်ဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းတော့သည်။

'မင်း အရည်တွေ ထွက်တာသေချာတယ်နော်"

"သေချာပါတယ် ကိုဘိုကြီးရဲ့ ဒီမှာ မနည်းကိုပြောင်အောင်ဆေးလိုက်ရတယ်"

"အေး ဒါဆို မင်း မိန်းမ ယူလို့ရပြီ"

အောင်ဘညို ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာပြောဖွယ်ရာမရှိ။

"မိန်း မတော့ မလိုချင်သေးဘူးဗျာ"

"ငါကလည်း သဘောပြောတာပါ၊ မင်း ဖါချမလား"

"ဟာ၊ သူများတွေ သိသွားရင် ရှက်စရာကြီးဗျာ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျား ဟိုတစ်ခါက ပြောတော့ ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်ဆို"

"ဒါက အပုတ်အပွတွေဆီသွားမှပါကွာ၊ငါ သန့်တာလေးတွေသိပါတယ်"

သန့်တာတွေရှိတယ် ဆိုတော့အောင်ဘညိုနည်းနည်းစိတ်ပါလာသည်။

"မပြော မရှိနဲ့ ငါ့ကောင်ရေ ၊တခါတလေ မင်းအဖေအတွက်ငါ ခေါ်ခေါ် ပေးရတဲ့ဟာလေးတွေဆို မင်းရေရေလည်လည် ခိုက်သွားမယ်"

"ဟင် အဖေကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ သူ့ မှာဒီလောက် မိန်းမတွေ ပေါတာကို"

"ဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူးလေကွာ၊ မင်းဖာသာမင်းပဲ သွားမေးတော့ ဟား ဟား"

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

နောက်ပိုင်းမှာတော့အောင်ဘညို ဒီအကြောင်းကိုပဲစဉ်းစားနေမိသည်။ နဂိုက ခေါင်းထဲမှာမရှိသော ကျောင်းစာဆိုတာ သတိပင်မရတော့။ဒီ ကြားထဲ ဖွားဘက်တော်ကလည်း မိန်းမမြင်တိုင်းထောင်ထောင်ထ နေ သဖြင့် စိတ်ကို အတော်ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ကိုဘိုကြီးကလည်း ဦးလှအောင် ကိစ္စတွေနှင့်လုံးပန်းနေရသောကြောင့် ပါးစပ်ကပဲတွန်း ပေးနိုင်သည်။သို့သော် တစ်နေ့မှာ တော့လမ်းစပေါ်လာသည်။သေနတ် တစ်လက်ဖြင့်သားကောင်ရှာနေသော အောင်ဘညို ပစ်ကွင်းထဲ ကိုယောင်လည်လည် ရောက်လာသူက အိမ်ဖေါ်မလေး ထွေးရီ။

အရင်တုန်းကတော့သူဌေးသားပီပီအိမ်ဖော်မလေးတွေကိုရှိသည်ပင် မှတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း အခြေအနေက ဂရုစိုက်မိဖို့ဖန်တည်းလာသည်။ ထွေးရီက အောင်ဘညိုထက် နှစ် နှစ်ခန့်တော့ကြီးနိုင်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်လောက်ရှိမည်။ရုပ်တော့မချော ကြည့်ပျော်သလိုလို ရှိရုံလောက်သာ။သို့သော်သူမသည် မိန်းမဖြစ်သည်။ အောင်ဘညို လတ်တလောလိုနေသော အရာ ကလည်းသူ့ဆန္ဒတွေကိုဖြေဖျောက်ပေး မည့်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တညနေခင်း အောင်ဘညိုမီးဖိုချောင်ထဲဝင်အသွား ကြောင်အိမ်ရှေ့မှာ ခြေဖျားထောက်ပြီး နောက်ကနံရံကို တစ်စုံတစ်ခုလုပ်နေဟန်ရှိသော ထွေးရီကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ခြေဖျားထောက်ထားသောကြောင့် တင်ကလေးကကော့နေ။ နေရောင်ခြည်ကလည်းပြူတင်းပေါက်မှဖြတ် ထိုးနေသောအခါ လုံချည်ပါးပါးလေးအောက်မှ အသားဆိုင်တွေကို အကွင်းလိုက် မြင်ရသောကြောင့် အောင်ဘညို ရင်ထိတ်ကနဲခုန်သွား သည်။အမှတ်တမဲ့နှင့်အနားကိုရောက်သွားပြီး တင်ပါးနှစ်ခြမ်းလုံး ကိုလက်ဖြင့်ဆွဲညှစ်လိုက်မိသည်။

"အ မလေး သောက်ပလုပ်တုတ် ။ အင် ကိုညို"

ထွေးရီလန့်ပြီးထအော်သည်။လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အောင်ဘညိုကို တွေ့ပြီးတုန်တုန်ရီရီဖြစ်သွားသည်။

"နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ"

လေသံခတ်မာမာ ဖြင့်အောင်ဘညို သခိုးကလူဟစ်လိုက်သည်။ထွေး ရီမျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏၊

"ပြ စမ်း၊ နင်ဒီကြောင်အိမ် နောက်မှာဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဟိုလေ ဟိုလေ"

ထွေးရီမဖြေနိုင်ပါ၊ထို့ကြောင့်အောင်ဘညို ဘေးဘီကိုအကဲခတ်လိုက်သည်။ပြီးမှ

"နင် ဟင်းခိုးစား မလို့ မဟုတ်လား ငါသေချာမြင်တယ်နော်၊ မညာနဲ့ အမေသိရင် နင်မလွယ်ဘူးနော် ဟင်း"

အိမ်မှာအဆင့်အမြင့်ဆုံးသော အာဏာပိုင်ဖြင့်ခြိမ်းချောက်လိုက်သော အခါ ထွေးရီထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် နေစရာမရှိအောင်ဖြစ်သွားရသည်။

"ကျွန်မ ကျွန်မ မစားရသေးပါဘူးကိုညိုရယ်၊ ကြီးကြီးကိုတော့မတိုင်လိုက်ပါနဲ့"

"ပြစမ်း နင်ဘာတွေဖွက်နေတာလဲ"

ကြောင်အိမ်နောက်မှာကြွက်လျှောက်တန်းတစ်တန်းရှိသည်။ထွေးရီက ခြေဖျားလေးပြန်ထောက်ပြီး ပလပ်စတစ်ချိုင့်လေးတစ်ခုကိုပြန်ထုတ်ပြသည်။ပါးစပ်ထဲမှာပြည့်လာသော တံတွေးများကိုအောင်ဘညို ဂလု ကနဲမြည်အောင်မျိုချလိုက်ရသည်။ချိုင့်ထဲကဟင်းကြောင့်တော့မဟုတ်ပါ။

"ကဲပါ ကဲပါ ပြန်ထားလိုက်ပါ အမေနဲ့ မတိုင်တော့ပါဘူး"

ထွေးရီက မယုံမရဲဟန်ကလေးဖြင့်ရပ်နေသည်။ ပြီတော့မှချိုင့်ကလေး ကိုပြန်ထားလိုက်သည်။ အောင်ဘညို လက်များကအလုပ်များသွား ပြန်သည်။ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ကနေထိုးသွင်းလိုက်သောလက်ချောင်း တစ်ချောင်းက ပေါင်ကြားမှအကွဲကြောင်းလေးကိုပါ ထမိန်ပေါ် မှစမ်း လိုက်မိသည်။ ထွေးရီ တွန့်သွားသည်။နုတ်ကဘာမှဖွင့်မပြောသော်လည်း တကိုယ်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။အောင်ဘညိုကလည်းတစ်ချက် သာပွတ်လိုက်ပြီးလက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်ပါသည်။ သာမန်အချိန်ဆိုလျှင်ထွက်ပြေးကောင်းပြေးမိမည်ဖြစ်သော်လည်း လောလော လတ်လတ် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် မိထားသော ပြစ်မှုကရှိနေသော ကြောင့်တုန်တုန်လေးဆက်ရပ်နေရှာသည်။အောင်ဘညိုကလည်းဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်ဖြင့်

"နင်ကဒီဟင်းတွေကိုဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"စား စားချင်လို့ပါ"

"နင့်ကို တို့အိမ်က ဟင်းနဲ့မကျွေးလို့လား"

"ကျွေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟို ဟို မဝလို့ပါ"

"နင်ဒီလိုလုပ်နေတာကြာပြီပေါ့လေ၊ အင်း အမေသာသိရင်တော့မိုးမီး လောင်တော့မှာပဲ"

ဒေါ်တင်တင်ညို အကြောင်းပါလာတော့ ထွေးရီခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွားသည်။ထိုအချိန်မှာပင် အောင်ဘညို တဆတ်ဆတ်ခုန်နေသော ထွေးရီ လည်တိုင်အစပ်လေးကို မြင်လိုက်မိရင်းမျက်လုံးကအောက် ကိုဆက်သွားမိသည်။ ရင်ဖိုနေသော အပျိုလေး၏ရင်သားများ လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ကြည့်ကောင်းကြောင်း စတင်သတိထားမိလိုက်သည်။

"ငါ အမေနဲ့တိုင်လိုက်ရမလား"

ပါးစပ်ကပြောရင်းလက်ကပါထွေးရီရင်သားတွေကိုပွတ်သပ်ဆုပ်ချေ လိုက်မိသည်။ထွေးရီက ခေါင်းကလေးကိုသာ ခါပြသည်။ မလုပ်ပါနဲ့လို့ပြောချင်သည်လား၊ မတိုင်ပါနဲ့ဟုဆိုချင်သလားတော့မသိ၊နှစ် မျိုးလုံးလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အောင်ဘညိုကတော့ ဒါတွေကို မစဉ်း စားမိပါ။ အင်္ကျီတစ်ထပ် ဘော်လီတစ်ထပ်ခံနေသည့် ကြားကပင် ကိုင်လို့အရမ်းကောင်းသည့်အတွက်ဘာမှမပါပဲ ကိုင်ရလျှင်အလွန်ကောင်းလိမ့်မည့်အကြောင်းကိုသာတွေးနေ၏၊ထို့ကြောင့်

"တကယ်မတိုင်ရဘူးနော်"

ထွေးရီကခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်လေးညိမ့်ပြသည်။

"ဒါဆိုငါနဲ့လိုက်ခဲ့"

"ရှင်"

"ရှင် လုပ်မနေနဲ့ ၊ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"

ထွေးရီ အူကြောင်ကြောင် လေးဖြင့် အောင်ဘညို ဆွဲခေါ်ရာကိုပါလာသည်။ မီးဖိုချောင် မှ အိမ်မပေါ် တက်သောလှေခါးဘေးမှာထွေးရီ အိပ်သောအခန်းလေးရှိသည်။ အခြားအလုပ်သမားများက မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် အဖီထဲတွင် အိပ်ရသော်လည်း ဒေါ်တင်တင်ညို ၏အတန်အသင့်မျက်နှာသာပေးခြင်းခံရသော ထွေးရီက အတွင်းမှာ နေရာရ ထားသည်။ ထွေးရီကို ထိုအခန်းလေးထဲဆွဲ သွင်းလိုက်သည်။အခန်းထဲမှာ ကုတင်တော့မရှိ၊ နှစ်ယောက်လုံး အထဲရောက်သည်နှင့် အောင်ဘညိုက တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

"ဘာလုပ်မလို့လည်း ကိုညို ကျွန်မအလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ ကြီးကြီး ကျွန်မကို ရိုက်လိမ့်မယ်"

"ငါပြောသလိုလုပ်ရင် အမေနင့်ကိုဘာမှမလုပ်စေရဘူး၊"

"ကျွန်မဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဒီမှာထိုင်"

အောင်ဘညိုကထွေးရီကို ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်၊ သူလည်းဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်၊ ထွေးရီ ခမျာ ဘာမှန်းမသိပဲ တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသည်။ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့်အောင်ဘညိုက ထွေးရီ နို့ကလေးနှစ်ဘက်ကိုဆွဲညှစ်တော့သည်၊

"အား ကိုညို မလုပ်ပါနဲ့နာတယ်"

"ဒါဆိုညိမ်ညိမ်လေးနေ၊ ငါအသာလေးကိုင်ကြည့်မယ်"

အောင်ဘညိုက အားဖြင့်မညှစ်တော့ပဲ ခပ်ဖိဖိလေး ပွတ်ချေ နေလိုက်သည်။

"မလုပ်ပါ နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ကျွန်မကို သနားပါရှင်"

"ဒါလောက်လေးနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ။ ငါက ကိုင်ကြည့်ရုံကြည့် မှာ၊ ငြိမ်ငြိမ် မနေလို့ကတော့ အမေနဲ့ တိုင်မှာနော်"

ထွေးရီငြိမ်သွားသည်၊ ဒေါ်တင်တင်ညိုကိုတော့သူမ အသေကြောက်ရှာသည်။မျက်နှာကို တဖက်သို့လွဲပြီးငြိမ်သွားသည်။ ထွေးရီရင်သားတွေက သိပ်ဖွံ့ဖြိုးလှသည်ဟုမဆိုနိုင်ပါ၊ သို့သော် အောင်ဘညိုအတွက်တော့ ဒီလောက်အထိအတွေ့ကပင် စိတ်ထဲမှာ တဖျင်းဖျင်းထလောက်အောင်ကောင်းနေသည်၊မာသည်လည်းမဟုတ်၊ ပျော့လည်း မပျော့ တင်းတင်းအိအိလေး၊ ပိုပြီး အရသာသိရ အောင်အင်္ကျီ တွေဖယ်လိုက်လျှင်ကောင်းမည်ဟုတွေးပြီး ထွေးရီ၏ ရင်ဖုံးကြယ်သီးတွေကိုဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ကောင်မလေး နဲနဲတွန့်သွားသည်။မျက်နှာကို အဝင်ဝ ဖက်ကိုလွှဲထားရာမှ ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်သည်။ အောင်ဘညိုက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီးပြန်ကြည့်လိုက်တော့မှ မျက်နှာငယ်က လေးနှင့်ပြန်လှည့်သွားသည်။ကြယ်သီးတွေက နိုပ်ကြယ်သီးတွေမို့ အလွယ်တကူပြုတ်ထွက်သွားသည်။ပြီးတော့ ဘော်လီ၊ ဘော်လီမှာတော့ အောင်ဘညိုရွှေးပြန်တော့သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ နောက်ကချိတ်တွေက ပြုတ်တော့မလိုလိုနှင့် မပြုတ် ပြန်ပြန် ချိတ်မိသွားသည်။

"ထွေးရီ ငါ့ကိုဖြုတ်ပေးပါဟာ"

မရသည့်အဆုံးထွေးရီကို အကူအညီတောင်းတော့ အံ့ကြိတ်ပြီးခေါင်း ခါပြသည်။ထို့ကြောင့်အောင်ဘညိုလည်း လက်နှစ်ဘက်ကို အပေါ် ဘက်ကနေ ဘော်လီကြားထဲထိုးထည့်လိုက်ရသည်။ တင်းကျပ်သွားသောကြောင့် ထွေးရီလည်းကော့တက်သွားသည်။

အထိအတွေ့ကတော့ တော်ကိုနူးညံ့သည်။ အသားလေးတွေက နုပြီး ညက်နေသည်။ အားရပါးရဖိကိုင်ပွတ်သပ်ချင်သော်လည်း လက်တွေက လွတ်လွတ် လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့မရ၊ ထို့ကြောင့် လက်ညိုး နှင့် လက်ခလယ်ကြားကို ရောက်လာသော နို့သီးခေါင်းကလေးကိုသာ ညှပ်ပြီးချေနေရသည်။ထွေးရီလည်း ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးစုပ်သတ်သည်။အောင်ဘညို လက်နှစ်ချောင်းညှပ်အားက တဖြေးဖြေးပြင်းလာတော့မှ လက်တွေကိုအတင်းဆွဲဖယ်၍၊

"နာ တယ် နာတယ် ကျွတ်ကျွတ်"

"နင်ကဘော်လီမှဖြုတ် မပေးပဲကိုး၊ ငါကညှစ်တာပေါ့"

ထွေးရီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ဟူးကနဲချလိုက်ပြီး ဘော်လီချိတ်များကို လက်ဖြင့်နောက်ပြန်ဖြုတ်သည်။အောင်ဘညို က သေသေချာချာမြင်ရအောင်ထွေးရီကိုယ်လုံးလေးကို အနည်းငယ်တွန်းဖိလိုက်ပြီးဖြုတ်ပုံဖြုတ်နည်းကိုလေ့လာ၍၊သူတို့ ဖြုတ်တော့လည်းလွယ်လွယ်ကလေးပင်။ဟိုဘက် ဒီဘက်မှကိုင်ပြီး အလယ်ဘက်ကိုတွန်းလိုက်သည်။ တြိဂံလိုမျိုးလေးဖြစ်သွားလျှင် တဖက်ကအပေါ် ကိုတွန်းလိုက်လျှင်ဖြစ်စေ နောက်တစ်ဖက်ကို အောက်သို့ဆွဲချလိုက်လျှင်ဖြစ်စေ ပြုတ်ပြီ၊ထွေးရီ နှစ်ခုဖြုတ်ပြီးသွားသော အခါ

"ရပြီ ရပြီ ငါဆက်လုပ် လိုက်မယ်"

နည်းသိသွားသောကြောင့်ကျန်ချိတ်များ ကိုအလွယ်တကူပင်ဖြုတ်လိုက်သည်။"ဒါ အသုံးဝင်မယ့်ပညာပဲ"ဟု စိတ်ထဲကတွေးရင်းအောင်ဘညို ကျေနပ်သွားသည်။ထွေးရီကအောင်ဘညို ဖိတွန်းထားသည့်အတိုင်း ကုန်းကုန်းလေးရှိနေဆဲ၊ထို့ကြောင့်ချိတ်တွေ ပြုတ်သွားသည်နှင့်နောက်ဖက်ကနေ ခွထိုင်လိုက်ပြီး မှရင်သားတွေ ကိုလှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ အတားအဆီးတွေမရှိတော့သဖြင့်ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရတာပိုကောင်းလာသည်။ လက် ဖြင့် အသာအယာအစုန်အဆန်ပွတ်လိုက်၊ဝိုက်ပွတ်လိုက် တခါတခါဖိညှစ်လိုက် နို့သီးခေါင်းကလေးကို လက်မနှင့်လက်ညိုးကြား ထည့်လှည့်လိုက်နှင့် အောင်ဘညိုအရသာတွေ့နေသည်။ ထွေးရီလည်း ကြမ်းပြင်ကို လက်ဖြင့်ထောက်ပြီးတအီးအီးငြီးငြူနေ၏။ မျက်နှာကိုမမြင်ရသဖြင့် ငိုသလားညည်းသလားတော့မသေချာပါ။ရှေ့ကိုကုန်းထားသဖြင့် နောက်ကိုကော့ထွက်နေသော တင်သားတွေက အောင်ဘညို၏ ဘွားဘက်တော်ကို ဖိမိနေသည့်အပြင် ထွေးရီ ကိုယ်ကလေး ခါခါ သွားတိုင်းပွတ်ပေးနေသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် မာသထက်မာ တင်းသထက်တင်း လာသည်။ ရှေ့ဆက်ဖို့ကလည်းဘယ်လို စ၍ ဘယ်လိုကိုင်ရမည်ကို အောင်ဘညို မစဉ်းစားတတ်။ ထို့ကြောင့် ရင်သား တွေကို ပွတ်ချေနေသော ဘယ်လက်ကို ထွေးရီပေါင်ကြားကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ပေါင်ကြားထဲဝင်လာသောလက်ကိုဖယ်ထုတ်ဖို့ ထွေးရီကြိုးစားရှာသေးသော်လည်းမအောင်မြင်ပါ၊မုန်ယိုနေသော ဆင်၏နှာမောင်းလိုဖြစ်နေသော လက်က တာဝန်ကျရာ နေရာဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားသည်။

"ဟ ဘယ်လိုလည်းဟ" အောင်ဘညိုစိတ်ထဲက ကျိတ်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ အကွဲကြောင်းကလေးကမီးဖိုထဲမှာ စမ်းမိတုန်းကလိုမဟုတ်စွတ်စိုချွဲကျိနေသည်ကို ထမိန်ပေါ် ကနေတောင်စမ်းမိသည်။ နောက် ဆုတ်ရန်အချိန်မဟုတ်တော့သောကြောင့် အံတင်းတင်းကျိတ်ပြီးထိုးနှိုက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင

"ဟဲ့ မိထွေးရီ"

အပြင်ဖက်ကဒေါ် တင်တင်ညို၏အသံကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးတုန်သွားသည်။ အောင်ဘညို ကြောက်လိုက်သည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ၊ ဆတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်သောထွေးရီကို လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်းမမှီတော့၊ ထွေးရီက အခန်းပြင်ကို ပြေးထွက်သွားသည်။

"ဒုက္ခပါပဲ"

အောင်ဘညို ကယောင်ကတန်းဖြင့်ထရပ်လိုက်မိသည်။

"ဟဲ့ ညည်းကဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ရေချိုးမလို့ပါ ကြီးကြီး"

မမျှော်လင့်ပဲကြားလိုက်ရသော အဖြေကြောင့် အောင်ဘညို ရင်ထဲက အလုံးကြီးပြုတ်ကျသွားရသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်သရမ်းပြီးမှ ထွေးရီတိုင်လိုက်မှာကိုကြောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး အခြေအနေ နှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးသောအဖြေကို

ပေးလိုက်နိုင်သည့် ထွေးရီကိုလည်းစိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီးချီးကျူးလိုက်မိသည်။ မိန်းမဥာဏ်ဆို တာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်ထင်သည်။

"အေး အေး အလုပ်တွေပြီးပြီဆိုရင်လည်းချိုးတော့"

ဒေါ်တင်တင်ညို ခြေသံ တော်တော်ဝေးသွားသည်အထိ ထွေးရီပြန်ဝင်မလာသေး၊ အောင်ဘညို လည်းကြောင်ပြီးဆက်ရပ်နေမိသည်။အတန်ကြာမှထွေးရီပြန်ဝင်လာသည်။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးဝင်လာသော ထွေးရီ သူမမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်လန့်သွားသည်။အောင်ဘညို လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ထွေးရီ အကြည့်ရောက်သွားသော နေရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အတွင်းမှ ပြင်းထန်သော တွန်းကန်အားကြောင့် အောင်ဘညို ပုဆိုးက ရှေ့သို့ချွန်ထွက်နေသည်။

"အမေ သွားပြီလား"

ချောက်ကပ်သော လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့်အောင်ဘညို မေးလိုက်သည်။

"သွားပြီ"

ထွေးရီအဖြေကတိုးတိုးလေး။အဖြေဆုံးသည်နှင့် အောင်ဘညို လက်တွေက ထွေးရီ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်၊ပြီးတော့ ရင်ချင်းအပ်ပြီး ဖက်လိုက်သည်။ အောင်ဘညို ပေါင်ကြားထဲမှ ထောင်ထွက်နေ သော အရာက သူမပေါင်ကြားဆီ တန်းတန်း မတ်မတ် တိုးဝင်လာသဖြင့် ထွေးရီ တင်ပါးတွေကို နောက်ကိုပစ်ပြီး ကုန်းကုန်းလေးလုပ်လိုက် ရသည်။

"တော်ပါတော့ ကိုညိုရယ်၊ ကြီးကြီးတွေ့သွားပါဦးမယ်"

သို့သော်လည်းသူမတောင်းပန်စကားက အရာမထင်ပါ။

"ငါ ငါ မရတော့ဘူးဟာ နင့် ကို ......"

ရာဂနတ် စီးနေပြီဖြစ်သော အောင်ဘညို နားထဲမှာ ဘာမှမကြား မျက်လုံးထဲမှာလည်း ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ပါ။ ရင်တွေကလည်းတဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသည်။ ထွေးရီကို ကြမ်းပြင်ပေို့ ဆွဲလှဲပြီး တက်ခွလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီအတိုင်းပင် အပေါ်မှအတင်းဆောင့်ထိုး နေမိသည်။ ထွေးရီကလည်းအောက်ကနေ အတင်းတွန့်လိန်ပြီးရုန်း ထွက်ဖို့ကြိုးစားသည်။နုတ်ကလည်း တစာစာ တောင်းပန်ရှာသည်။

"မလုပ်ပါနဲ့၊ မ မ လုပ်ပါနဲ့"

သို့သော်လည်း ကံကြမ္မာက အောင်ဘညို ဖက်ကရှိနေသည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အောင်ဘညို ပုဆိုးကပြေကျသွားသလို ထွေးရီ ထမိန်ကလည်းလန်တက်သွားသည်။ အဓိကကျသောနေရာမှ အသားချင်း ထိမိပြီဖြစ်သောကြောင့် အောင်ဘညို စိတ်ဆင်ရိုင်းက ပိုပြင်းထန် လာသလောက် အတွေ့ အကြုံအားနည်းခြင်းကြောင့် ရည်မှန်းရာ ကို လွယ်လွယ်နှင့်ရောက်အောင်မသွားနိုင်သေးပဲရှိနေသည်။ ထွေးရီပေါင်ကို သွားထိုးမိလိုက် ကြမ်းပြင်ကိုသွားထောက်မိလိုက် ကြမ်းတမ်းသော်လည်း ကျဲပါးသည့်မြက်ရိုင်းတောထဲကိုဝင်သွားမိလိုက်နှင့်ဖြစ်ချင်သလိုအတော်ကြာဖြစ်နေပြီးမှ အောင်ဘညို နောက်တစ်ကြိမ်ကံကောင်းပြန်သည် သွားရမည့်လမ်းဝ ကိုဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွားတိုးမိသည်။

"အီး အမေရေ နာတယ်"

ထွေးရီ ဆီကထွက်လာသောအသံကလည်း လမ်းမှန်ရောက်ကြောင်းအသိပေးလိုက်သကဲ့သို့ရှိသောကြောင့် အောင်ဘညိုလည်း အမိအရတွယ်တော့သည်။ သို့သော်ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အောင်ဘညို ကံမကောင်း ပါ၊ အတွေ့အကြုံ မရှိသောလူပျိုရိုင်းမို့ စိတ်နောက်ကို ကိုယ်ကမပါနိုင်။ အတင်းဖျစ်ညှစ်ထိန်းထားသည့် ကြားမှပင် အားလုံးကပြီးဆုံး သွားသည်။ ကားယားကြီးခွထားလျက်မှ မလှုပ်မရှား အသက်ကိုပြင်း စွာရှူ နေသော အောင်ဘညိုကို ထွေးရီမျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် နှင့် မော့ကြည့်နေသည်။သူမကအောင်ဘညိုထက်အသက်ကြီးသူမို့ခဏ အကြာမှာတော့ အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သွားပုံရသည်။အောင်ဘညိုကိုတွန်းပြီးထထိုင်လိုက်သည်။ပြီးတော့မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

"ပြန်ပါတော့ကိုညိုရယ်၊ ဒါလောက်ဆိုရင်ကျေနပ်ပါတော့"

တောင်းပန်သံမှာ ငိုသံလေးကနဲနဲ စွက်သည်။အောင်ဘညိုမထချင်ထချင်ဖြင့် ထရပ်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ကြိုးစားဖို့ကလည်းဒီနေ့ အတွက်မသင့်တော်တော့။ထွေးရီမျက်နှာကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

နောက်တစ်နေ့မှာ အောင်ဘညို ကိုဘိုကြီး ကို အသည်းအသန်လိုက် ရှာမိသည်။ တွေ့ချင်ပါသည်ဆိုမှ ကိုဘိုကြီးကလည်း ဦးလှအောင် ခိုင်းတာတွေနှင့် မအားလပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့တိုင်း ထွေးရီမျက်လွှာချပြီးငြိမ်သက်နေတတ်သည် ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဒီဖက်ပိုင်းမှာ အခြေအနေမဆိုးဟုယူဆရသည်။ အချိန်မတိုင်မှီပွဲမပြီးရအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် နည်းကိုသာရလျှင် အားလုံးအဆင်ပြေပေပြီ။ အပေါင်းအသင်းတွေကိုလည်းမေးမကြည့်ချင်၊ ပြောရလျှင်သူတို့ကအောင်ဘညိုလောက်တောင် အဖြစ်ရှိသူတွေမဟုတ်ကြ။ ဖွဲကောင်းကောင်းနှင့် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်စောင့်လိုက်မှ ဆရာသမားကိုဖမ်းလို့မိသည်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဘယ်ကဘယ်လိုစမေးရမှန်းမသိ၊ သို့သော်လည်းကိုဘိုကြီးကလူပါးဖြစ်သည်။

"ကောင်လေး ဘာထူးခြားလဲ"

အောင်ဘညို ပြောသာအောင်လမ်းခင်းပေးလိုက်သည်။

"ကိုဘိုကြီး"

"ဟေ"

"ဟိုဟာဗျာ ကြာကြာရအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ"

နှာသမားသူဌေး၏ ပီအေမို့ ကိုဘိုကြီးကချက်ဆိုနားခွက်ကမီးတောက်သည်။

"ငါ့ကောင်တယ်ဟုတ်ပါလား၊ လုပ်ငန်းစနေပြီပေါ့လေ၊ ဘယ်လိုလဲကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"ဘာမှန်းတောင်သေချာမသိလိုက်ပါဘူးဗျာ၊ ခဏလေးနဲ့ပြီးသွားတာပဲ"

ကိုဘိုကြီး တဟားဟားအော်ရယ်တော့သည်၊ အောင်ဘညိုလည်းရှက်တက်တက်ဖြစ်သွားရသည်။

"ခင်ဗျားကြီးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်က အကောင်းမေးနေတာ ရယ်စရာလားဗျ"

အောင်ဘညို စိတ်ဆိုးသွားမှန်းသိသဖြင့် ကိုဘိုကြီး ရယ်သံရပ်သွားသည်။

"ဒါဆန်းသလားကွ၊ စစချင်းတော့ လူတိုင်းဒီလိုပဲဖြစ်ကြတာပဲ၊ နောက်ဆိုအဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ ပြောပါဦး မင်းအတွေ့အကြုံလေး"

နဂိုကပြောချင်နေသောအောင်ဘညိုကလည်း ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြလိုက်သည်။

"ဟားဟား မင်းကွာ ငါ့ဆရာသားမပြောရဘူး၊ ပိုင်ပဲ့၊ ကောင်မလေးဟင်းခိုးမိတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့တာပဲ၊ ဆက်လုပ်ဟော့ကောင်၊ ငါသတိထားမိသလောက်ဆိုရင် ထွေးရီကအမှန်လေးကွ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတော့မဖြစ်စေနဲ့နော်"

ကိုဘိုကြီးက လက်ကို ဗိုက်ရှေ့မှာဝိုင်းပြသည်၊ ဒီတော့မှ အောင် ဘညိုလည်းလန့်သွား၏။

"ကိုဘိုကြီးဒါဆိုဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊"

"တစ်ခါလောက်နဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးကွာ၊ ကြုံရင်မင်းကိုငါဆေးဝယ်ပေးမယ်၊ မင်းသူ့ကိုဆေးစားခိုင်းပေါ့၊"

ကိုဘိုကြီးတာဝန်ယူလိုက်သဖြင့် အောင်ဘညို စိတ်လက်ပေါ့ပါး သွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် စွန့်စားခန်းအတွက် စိတ်တွေတက်ကြွလာသည်။

"ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကြာဖို့ကဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ"

''နောက်ဆို အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ၊ မင်းကတခါ မှမလုပ်ဘူးတော့ စိတ်ကလည်း အရမ်းကို ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်းပါမှာပါ၊ဒီမှာငါပြောမယ် စိတ်ကိုအေးအေးထား၊ အသက်ကိုမှန်မှန်ရှူ ပြီးချင်သလိုဖြစ်လာရင် ခဏရပ်လိုက်ပြီးအသက်ကိုအားရပါး ရှူလိုက်၊ စိတ်ကိုလည်းတခြားခဏလွှဲလိုက်၊ ပြီးတော့မှဆက် လုပ်၊ အကျင့်ရသွားရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊"

"အင်းပါဗျာ လုပ်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဟာနေဦး နောက်တစ်ခုရှိသေး တယ်၊ ကျွန်တော် အပေါက်ကို တော်တော်နဲ့ ရှာမရဘူးဗျ၊ ဟိုနေ့ကဘေးကိုချော်နေတာတင်တော်တော်ကြာတယ်"

"လုပ်ပြန်ပြီ မင်းကတော့၊ ဘယ်လိုရှာတာလဲ၊ ငါပြောမယ် ပေးစမ်း မင်းလက်"

အောင်ဘညို ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်လက်ကိုထိုးပေးလိုက်သည်။

"ဒီမှာကြည့် အပေါ် ကနေစမ်းပြီးရှာရင် အဆင်မပြေဘူး၊ လက်ကို လှန်လိုက် ပြီးရင်သူ့ပစ္စည်းပေါ် ကိုအုပ်လိုက် အောက်ခြေကနေမှ လက်ခလယ်ကို ကုပ်တင်လိုက် မင်းတည့်တည့်ကိုတိုးမှာပဲ။ ရပြီလား၊"

"အင်း ရပြီ"

''ဒါပဲပေါ့ကွ။ တွေ့ရင်အဲဒီနေရာကိုသာဖိထိုးချလိုက်၊ နောက်ဆို စမ်းစရာတောင်မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းကျွမ်းသွားမှာပါ၊ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းကတစ်ခါပဲလား"

''တစ်ခါပဲပေါ့ဗျ မတော် အမေတို့တွေ့သွားမှဖြင့်ဗျာ"

"နောက်တစ်ခါလောက်ထပ်လုပ်ရင် ပထမတစ်ခါထက်တော့ပိုကြာအောင်ထားလို့ရတယ်ကွ"

"သိဘူးလေဗျာ၊ နောက်ပြီးဒီတစ်ခါတောင်မနည်း၊ သူကျွန်တော်ပြီးသွားမှန်းသိတာနဲ့ အတင်းတွန်းထုတ်တော့တာ"

"မဖယ်နဲ့ပေါ့ကွ၊ အတင်းကပ်ထားပေါ့၊ အသာလေးစိမ်ပြီးနှပ်ထား၊ မင်းကလူငယ်ပဲ ခဏလေးနဲ့ပြန်တက်လာမှာပဲ၊ အဲဒီတော့မှ နောက်တစ်ခါထပ်လုပ်ပေါ့"

ကိုဘိုကြီးပြန်သွားတော့ အောင်ဘညို အိမ်ထဲဝင်လိုက် အပြင်ထွက်လိုက်နှင့်ထွေးရီကိုလိုက်ရှာသည်၊ ထွေးရီကိုမတွေ့ရ၊ ဒေါ်တင်တင်ညို ကသာသူ့အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကိုမြင်သွားသည်။

"ဟဲ့ သားကျောင်းမသွားဘူးလား"

မစိတ်မွန်နေသော အောင်ဘညို ဒီတော့မှကျောင်းသွားဖို့ သတိရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျောင်းမသွားချင်ပါ၊ အိမ်မှာပဲနေပြီး ထွေးရီ နှင့်ဒုတိယမြောက်စွန့်စားခန်းဖွင့်ဖို့ အခွင့်ရေးပေါ် လာလိုလာ ငြားစောင့်နေချင်သည်။ သို့သော်လည်းအိမ်ကရိပ်မိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်သဖြင့် အဝတ်အစားလဲပြီးထွက်လာခဲ့ရသည်။ အိမ်ဝမှာ ထွေးရီ နှင့်တိုးသည်၊ သူ့ကိုမမြင်သလိုနှင့်ထွက်သွား၏။ စိတ်တွေကကြွလာပြန်သည် ကို မနည်းချုပ်ပြီးကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့ရသည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

ကျောင်းရောက်ပြန်တော့လည်းစာထဲမှာ စိတ်ကမရောက်၊ ဆရာမတွေပါမကျန် မြင်မြင်ရာမိန်းမတို့သည် အောင်ဘညိုစိတ်ကို နှိုးဆွနေသကဲ့သို့ပင်၊ လူသားစားဖူးသော ကျားသည် လူသားကိုသာ စားချင်တော့သကဲ့သို့ပင် အောင်ဘညိုလည်း လူမသားစားချင်စိတ်က အသည်းအသန်ဖိစီးနေသည်။ သို့သော် တွေ့သမျှ မြင်သမျှမိန်းမတွေက သူ့အတွက်မဟုတ်မှန်း လည်းသိနေသည့်အတွက် ခြင်းထဲက လူမလေးကိုသာ တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောရတာလည်းအဆင်မပြေ၊ စာထဲမှာလည်းစိတ်မဝင်စား၊ အတန်းထဲကကောင်မလေး တွေကြည့်မိပြန်တော့စိတ်ကကြွ၊ အောင်ဘညို အတွက် အတော်ကိုခက်ခဲသောနေ့ခင်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ အရင်နေ့တွေက ထွေးရီနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ဖို့ ဖန်တီးရန် အခွင့်အလမ်းတစ်ချို့ တွေ့ခဲ့ရသေးသော်လည်း ကိုဘိုကြီးကို မတိုင်ပင်ရသေးသောကြောင့်လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်၊ ကျောင်းခန်းထဲကနာရီက ဒီနေ့မှပို နှေးနေသလိုစိတ်ကထင်သည်။ ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသည်နှင့်ကျောင်း ဝသို့ အရင်ဆုံးရောက်လာသောကျောင်းသားမှာ အောင်ဘညိုဖြစ်သည်။

စက်ဘီးကို ဒုန်းနင်းပြီးခြံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်ထွေးရီကိုတွေ့လိုက် ရသည်။ တစ်ယောက်ထဲတော့မဟုတ်၊ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် မှဒေါ် တင်တင်ညို၏ခြေထောက်တွေကိုနှိပ်ပေးနေသည်။

"သားရယ် စက်ဘီးကိုဒီလောက်တောင်နင်းလာရလား၊အန္တရာယ်များတယ် သားရဲ့"

"ထမင်းဆာလို့ပါ အမေရဲ့"

"ဆာရင်လည်း မုန့်လေးဘာလေးဝယ်စားပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပေါ့။ ပိုက်ဆံမရှိလို့လား"

"ဟုတ်တယ် ပိုက်ဆံအိတ်မေ့ကျန်ခဲ့လို့"

"အေးအေး ထွေးရီ သားကိုထမင်းသွားပြင်ပေးလိုက်၊ ပြီးရင်ပြန်လာခဲ့၊အမေ နောက်တစ်နေ့မှ သားကိုပိုက်ဆံအိတ်နောက် တစ်လုံးထပ်ဝယ်ပေးမယ်၊ ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ အမြဲထား"

အောင်ဘညို ကံတွေတက်နေသည်ဟုဆိုရလေမည်လားမသိ၊ ပိုက်ဆံ အိတ် နောက်တစ်လုံးတောင်ထပ်ရဦးမည်၊ အိတ်နှစ်လုံးစာဆိုတော့ မုန့် ဖိုးလည်း အလိုလိုနှစ်ဆတိုးပေပြီ၊ ထို့ကြောင့် လေလေးချွန်ပြီး ထွေးရီနောက်ပိုင်းကိုအားရပါးရငေးရင်း မီးဖိုထဲတန်းဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။ အဝတ်အစားတောင်သွားမလဲတော့၊ သူအလွန်ဆာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထွေးရီပြင်ဆင်ပေးသည်ကို ထမင်းစား စားပွဲမှထိုင်စောင့်နေ တတ်သော်လည်း ဒီနေ့တော့မီးဖိုထဲမှာထွေးရီနောက်ကို တကောက်ကောက် ရှောက်လိုက်နေမိသည်။ ညနေစာ ချက်ပြုတ်ချိန်မို့နောက်ဖေးမှာလူကသိပ်မရှင်း၊ ပေါင်ကြားက ဒုံးပျံကလည်း ပစ်စင်ပေါ် အတင်းတက်နေပေပြီ၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီသာခံမနေလျှင် အာကာသထဲထိရောက်အောင် ထိုးတက်တော့လေမည်လားမသိ၊ ဟင်းအိုးထဲမှ ဟင်းခပ်ပြီးပြန်လှည့်လိုက်သော ထွေးရီပေါင်လုံးတွေ က နောက်မှာကပ်ရပ်နေသော အောင်ဘညို ပေါင်ကြားထဲကို ဝင်တိုး မိ လိုက်ချိန်မှာ ထွေးရီသဘောပါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ဘေးကို ကပျာကရာ ဖယ်လိုက်ရင်း

"စားပွဲ မှာသွားထိုင်နေပါလား ကျွန်မယူလာ ပေးမှာပေါ့"

"ငါ အရမ်းဆာနေလို့ပါဟာ"

တုန်တုန်ရီရီ ရင်ခေါင်းသံကြီးဖြင့်အောင်ဘညို ကဖြေသည်။ ထိုအသံလှိုင်း က အောင်ဘညို ဘာဆာနေကြောင်းကို ထွေးရီ ကောင်းကောင်းရိပ်မိသွားစေ၏။ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားပြီး အလုပ်မြန်မြန်ပြီးအောင်တွန်းလုပ်တော့သည်။

"ကိုညိုစားလို့ရပြီ၊ ထမင်းရော ဟင်းတွေပါ အများကြီးခပ်ထားတယ် အိုး...."

လူရှင်းသော ထမင်းစားခန်းထဲပြန်ရောက်လာသောကြောင့် အောင်ဘညိုက လက်သရမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ကျွန်မ ကြီးကြီးဆီသွားရဦးမယ်"

ထွေးရီ ထွက်ပြေးလို့ အခန်းဝအရောက်တွင် အောင်ဘညိုက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ ထွေးရီ"

"ရှင်"

"ဒီကြောင်အိမ်နောက်မှာ ဟင်းရှိသေးလား၊ ရှိရင်ငါ့ကို ယူပေးစမ်း"

"မရှိပါဘူး"

စိတ်မရှည်သလိုအသံဖြင့်ဖြေပြီး ထွေးရီလှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် အောင်ဘညို ငေါင်စင်းစင်းဖြင့် ထမင်းစားဖို့ ထိုင်လိုက်ရသည်။

အဆာလွန်နေသော အောင်ဘညို ထမင်းစားလို့မဝင်ပါ။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

အောင်ဘညိုက လူနာမဟုတ်သလို ထွေးရီကလည်း အမဲခြောက် မဟုတ်ပါ၊ သို့သော်လည်း စိတ်ထဲက တသသ ဖြစ်နေသည်တော့ အမှန်ပင်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထွေးရီအပေါ် အောင်ဘညို ရင်မခုန်ပါ။ ထွေးရီသည် အောင်ဘညို၏ သွေးကတောင်းသောအစာ သာဖြစ်ရှာ ပါသည်။ အောင်ဘညို အချိန်တန်လျှင် ကျောင်းသို့သွားသည် ပြန်လာလျှင်ထွေးရီကို ချောင်းသည်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေ မပေးတော့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ခွင့်မရ၊ တညနေခင်းမှာတော့ မဖြစ်မနေ ရှေ့ ကိုတိုးဖို့ အကြောင်းကဖန်လာသည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ အခြားလူတွေရှိသည်၊ အပြင်မှာတော့ရှင်းနေ၏။

နောက်ဖေးဖက်ဆီသို့ မယောင်မလည် ထွက်လာသော အောင်ဘညို ထွေးရီရေချိုးနေသည်နှင့် တည့်တည့်သွားတိုးသည်။ သူမက အောင်ဘညိုကို မမြင်၊ တစ်ကိုယ်လုံးစိုရွှဲ နေသောကြောင့် တိတိကျကျ ပေါ် နေသော ကောက်ကြောင်းတွေက အောင်ဘညို ရင်တွေကို တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်စေသည်။ တကယ်တန်းတော့ ထွေးရီကို ဝတ်လစ်စားလစ် နီးပါးမျှ အထိ အောင်ဘညို မြင်ဖူးပြီးလေပြီ၊ သို့သော် လည်း ရေစိုကိုယ်လုံး၏ ဆွဲဆောင်မှု ကလည်းတမျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ကို ကြွ စေရှုစေ၏။ ချက်ချင်းပင်ပြေးပြီး စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လိုက်ချင်သော်လည်း အိမ်အပြင်ဖက်မှာမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်၊ တခြားလူ တွေ့သွားလျှင်လည်းမကောင်း သဖြင့် စိတ်ကိုတင်းပြီးပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းကင်ကို ပျံတက်လုလု ဒုံးပျံ ကိုလည်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဖိလာရသေးသည်။ နောက်ဖေး လှေခါးမှ အိမ်မ ပေါ် သို့ အတက် ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခု လက်ခနဲရလိုက်သည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

"ငါ ညဖက်သူ့ဆီလာလို့ရတာပဲ"

နောက်ကျပြီးမှရသည့် အကြံကောင်းကို အကောင်အထည်ဖေါ်ရန် စိတ်စော နေသဖြင့် ညနေစာကိုပင် ဖြောင့်အောင်မစားနိုင်၊ သို့သော်လည်း ထမင်းစားအပြီးမှာတော့ ကြားဖူးနားဝ အတိုင်း ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး သုံးလုံးစားပစ်လိုက်သည်။

စောင့်ရပြီဆိုလျှင် ကြာတတ်သည့် အချိန်၏သဘောအတိုင်း ညနေသည်တော်တော် ကုန်ခဲ၏၊ ညသည်လည်း တော်တော်နှင့်ကို မမှောင်၊ အောင်ဘညို လည်းအခန်းထဲမှာ မချိမဆန့် စောင့်နေရသည်။ ညကိုးနာရီကျော်လောက်မှာတော့ အောင်ဘညို အိပ်နေရာမှ ဆတ်ကနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။သို့သော်လည်းစောသေးသည်ဟုယူဆပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ ဦးလှအောင်ပင် ပြန်ရောက်မလာသေး၊ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှသွားမယ်၊ လောလောဆယ်တော့ အားရှိအောင် တမှေးလောက် အိပ်လိုက်မယ်စိတ်ကူးသော်လည်းအိပ် လို့ကမပျော်။ ဆယ်နာရီ ကျော်ကျော် လောက်မှာ ဦးလှအောင် ဂျစ်ကားဝင်လာသံကြားရသည်။ ဦးလှအောင်လည်း ရေချိုးကိုက်လာပုံ ရသည် အခန်းထဲတန်းဝင်သွား၏၊ ဆယ့်တစ်နာရီ ကျော်လောက်မှာ အောင်ဘညို အိပ်ခန်းထဲကချွတ်နင်းပြီးထွက်လာသည်။ ဦးလှအောင်ပြန်လာပြီ ဖြစ်သော

ကြောင့်အိမ်ကမီးတွေ လည်းပိတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အကြံနှင့် ကိုယ်ဖြစ်သောကြောင့်အောင်ဘညို မီးလည်းမဖွင့်ရဲ။ လှေခါးကို မှောင်ထဲမှာ စမ်းဆင်းလာပြီးနောက် ရုတ်တရက် ထွေးရီအခန်းတံခါးကို လည်းမခေါက်ရဲ၍ ထမင်းစားခန်းထဲ ယောင်တောင်တောင်နှင့် ဝင်သွားပြီး နောက်ထပ် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ထပ်စားလိုက်သေးသည်။ပြီးမှ အားတင်းပြီး ထွေးရီအခန်းဝကို ကပ်လာခဲ့သည်။ တံခါးဝမှာလည်း အောင်ဘညို အတော်ကြာအောင်ရပ်နေမိသေးသည်။နောက်တော့မှ အထဲကထွေးရီ၏ အသက်ရှူသံ၊ ကြမ်းပေါ်မှာ လိမ့်သံ တို့၏တွန်းအားကြောင့်တခါးကို ခေါက်လိုက်မိသည်။

တိုးတိုးလေးဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေချိန်မို့ အောင်ဘညို နားထဲမှာ တခါးခေါက်သံကကျယ်လောင်နေသလိုပင်။ မရှေ့ထွေးရီကလည်းနိုးပုံမရ၊ ထပ်လည်းမခေါက်ရဲ သောကြောင့် တခါးကိုလက်သည်းဖြင့်ကြောင်ကုပ်သလို ကုပ်နေမိသည်။ အဆက်မပြတ်ကုပ်ခြစ်သံကြောင့် ထင်သည် ထွေးရီ အိပ်ရာမှထလိုက်သံလိုလိုကြားလိုက်ရသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

အောင်ဘညို မဖြေပါ၊ဆက်ပြီးသာကုပ်နေ၏။

"ဘယ်ကကြောင် အစုတ်အပြတ်လည်းမသိဘူး"

အပေါက်ဝဆီလျှောက်လာသော ခြေသံကိုကြားလိုက်ရမှ အောင်ဘညို အကုပ်ရပ်လိုက်သည်။ တံခါးကလည်းချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပွင့်သွားသည်။အောင်ဘညိုကလည်း ပွင့်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် အထဲကိုတိုးဝင်လိုက်သည်။

"ဟာ ကိုညို"

အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားပုံရသောထွေးရီကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး အောင်ဘညို အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ အဝမှာ ကြောင်တောင်တောင်လေးရပ်နေသော ထွေးရီကိုပါ အတွင်းဆွဲသွင်းပြီး တခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

"ကျွန်မတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပါပဲ ကိုညိုရယ်၊ မကောင်းပါဘူး ပြန်ပါ ကိုညိုရယ်၊ ကြီးကြီး တို့ ဆရာကြီးတို့တွေ့ သွားရင်ကျွန်မ ဘဝပျက်ပါပြီ"

ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး တောင်းပန်နေသော ထွေးရီကို အောင်ဘညို သနားညှာတာစိတ် ပေါ် မလာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာက ခုရက်ပိုင်းအတွင်း မအိပ်နိုင် မစားနိုင်ဖြစ်လောက်အောင် တောက်လောင်နေသော ရမ္မက်မီးကို ငြိမ်းနိုင်ဖို့ အတွက်သာတွေးနေသည်။ ထို့ကြောင့်ထွေထွေထူးထူး ဘာမှပြန်မပြော နေတော့ပဲ လုပ်ငန်းစဖို့သာပြင်သည်။ ထွေးရီ ခမျာလည်း တောင်းပန်ရင်းတောင်းပန် ရင်း နောက်ကို ဆုတ်သွားရာ နံရံ ကို ကျောပေး လျက်သားဖြစ်သွားသည်။

"အမေတို့ မသိစေရပါဘူးဟာ၊ နင်ဟင်းခိုးတာလည်း ငါမတိုင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ငါ ဘယ်လိုမှ နေလို့ မရတော့ဘူးဟာ"

ပြောပြောဆိုဆို ထွေးရီကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆွဲလှဲဖို့ကြိုးစားသည်။တောင့်တောင့်လေးဖြစ်နေသေးသော်လည်း အားချင်းမမျှသဖြင့် ထွေးရီ ယိုင်အကျအလာမှာ အောင်ဘညိုက အတင်းဆွဲဖက်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်ကို ဖိချလိုက်သည်။ နောက်တော့ ထွေးရီ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ သဲ့သဲ့လေးများ ကို ဥပေက္ခာပြု ထားပြီး အောင်ဘညို လက်တွေက ဖယ်ဆက်သလို အလုပ်များနေတော့သည်။ ပွဲတစ်ကြိမ်တိုးပြီးသားမို့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အောင်ဘညို သိပ်ပြီးကြောင်မနေတော့ပါ။ အပေါ်ပိုင်းကို နောက်မှချွတ် ဖို့ထားလိုက်ပြီး အောက်ပိုင်းကအဝတ်တွေကို အလျင်စဖယ်ရှားသည်။ အိပ်ရာဝင်ချိန်မို့ ထွေးရီ လုံချည်လေးကို ဆွဲလှန် လိုက်သည်နှင့် ပစ်ကွင်းကရှင်းသွားသည်။ ထွေးရီက ရုန်းကန်ဖို့ ကြိုးစားသေးသော်လည်း အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းလာသော တောင်ကျရေကို တမံငယ်ဖြင့်တားဖို့ကြိုးစား မရနိုင်ပါ။

ကိုဘိုကြီးပြောသည့်နည်းအတိုင်း လက်ချောင်းတွေ နှင့်ထိုးစမ်း လိုက်ချိန်မှာ ထွေးရီတွန့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ စိုနေသလိုရှိသော်လည်း ဟိုတနေ့ ကလိုတော့မရွှဲ နေပါ။ သွားရမည့်လမ်းကို စမ်းမိသည်နှင့် နောက်က ဆက်တိုက်ဆိုသလို လိုက်လာသော အရာကြောင့် ထွေးရီ စုပ်သတ်သံလေးထွက်လာသည်။ မနျူး မနုပ်ရသေးသောကြောင့် အရင်နေ့ လောက်ပင် အဝင်မချော သည့်အတွက် အောင်ဘညို အားကုန်သုံးလိုက်ရသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး မချိမဆန့် ညီးညူ နေသော ထွေးရီ အဖြစ်ကိုပင် အောင်ဘညို ဂရုမစိုက်အား ကိုဘိုကြီးမှာသည့်အတိုင်း အသက်ရှူမှန် မှန်ဖြင့်ရှေ့ဆက်ဖို့သာ အာရုံထားနေမိသည်။

"ကိုညို အရမ်းနာတယ် ကျွတ်ကျွတ် အင်း .."

ထွေးရီ အောက်ကနေ အတင်းတောင်းပန်သော ကြောင့်အရှိန်ကို တော့နည်းနည်း လျော့ပေးလိုက်သည်။

"အစပိုင်း မို့လို့ပါ ထွေးရီရယ်၊ နောက်ကျရင် နင်မနာတော့ပါဘူး"

ထွေးရီ အင်္ကျီကြယ်သီးတွေဖြုတ်ရင်း အောင်ဘညိုက ထွေးရီကို ချွေးသိပ်လိုက်သည်။ ထွေးရီက ဘာမှပြန်မပြော တအင်းအင်းသာညည်းနေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်လည်း ထွေးရီဘော်လီက အောင်ဘညိုကို ဒုက္ခပေးပြန်သည်။ အရေးပါသော

အနေအထားကို ရယူပြီးသည့် အချိန်မို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆက်မကြိုးစားတော့ပါ။ အပေါ် ကသာ အုပ်ညှစ်ပြီး အဓိကအလုပ်ကိုဆက်လုပ်သည်။ ထွေးရီလည်းသိပ်မညည်းတော့ သက်ပြင်းချသံလေးကိုသာ တစ်ခါတစ်ခါကြားရသည်။

ဟိုတစ်ကြိမ်ကထက်ပိုကြာလာသော အချိန်ရောက်သည်အထိ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မခံစားရသေးသောကြောင့် ကိုဘိုကြီးကို စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးကျေးဇူးတင်နေဆဲမှာပင် ခံစားမှု ကဆုံးခန်း တိုင်တော့မည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြလာသောကြောင့် အောင်ဘညိုလန့်သွားသည်။ ရတောင့်ရခဲ အခြေအနေမျိုးမှာ ဒီလောက်နှင့် သူအဆုံးမသတ်လိုက်ချင်ပါ။ ထွေးရီကလည်းငြိမ်သွားခါစရှိသေး၏ ထို့ကြောင့် ခဏရပ်လိုက်ပြီး ထွေးရီကို ချိုင်းအောက်မှ ဆွဲမလိုက်သည်။ အလိုက်သင့်လေးပါလာသော ထွေးရီကို ရင်ချင်းဆိုင်ဖက်လိုက်ပြီး သူမပေါင်တံများကို သူ့ပေါင်တွေပေါ် မှကျော်ချလိုက်သည်။ သူဗွီဒီယိုတွေထဲမှာမြင်ဖူးသော အနေအထားတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ ညင်ညင်သာသာလေးလှုပ်ရှားရင်း ထွေးရီဘော်လီလေးကိုချွတ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ မှောင်ထဲမှာ စမ်းလုပ်ရခြင်းကြောင့် အတော်ကြာအောင်ကြိုးစားရသည်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဝင်လာမှန်းမသိသော ရေးရေးအလင်းရောင်လေး အောက်တွင်ထွေးရီ မျက်စိတွေမှိတ်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။ သူပြုသမျှ ထွေးရီနေပြီကို သတိပြု လိုက်ပြီးနောက်မှာဘာကြောင့်ရယ်မသိ ပိုပြီးအားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်မိသည်။ထွေးရီ ဘော်လီကျွတ်ထွက်သွားပြီး ရင်သားနှစ်ခုကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိပြီးနောက်မှာတော့ ဘာကိုမှထိန်းချုပ်နိုင် စွမ်းမရှိတော့။ အသိစိတ်က အတင်းလိုက်တားဆီးနေသည့်ကြားမှ မသိစိတ်က ကြွက်သားတွေကိုဖြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။ထွေးရီ ကို တင်းတင်းဖက်ရင်းခေါင်းကမော့တက်သွားသည်၊ သူ့တကိုယ်လုံး ထွေးရီကိုယ်တွင်း စီးမျောဝင်သွားသလိုမျိုး စိတ်မှာခံစား လိုက်ရသည်။

ကိုဘိုကြီးစကားကို အမှတ်ရမိနေသောကြောင့် ထွေးရီကိုခပ်တင်းတင်းဆက်ဖက်ထားလိုက်သည်။ထွေးရီက ရန်းသေးသော်လည်းအောင်ဘညိုကမလျှော့ ပေးသည့် အတွက် တအင်အင် ရှုံ့တ်သံလေးပေးရင်းပြန်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ထွေးရီ နင်ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသလား ဟင်”

ထွေးရီက မဖြေပါ၊နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် မချင့်မရဲဖြစ်လာပြီး သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အားရပါးရ ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။လက်နှစ်ဘက်နှင့်သာမက ပေါင်နှစ်ချောင်း နှင့်ပါ တအားညှပ် လိုက်သောကြောင့် ထွေးရီဆီက စုပ်သပ်သံလေးထွက်လာသည်။ပြီးတော့မှ

“ကိုညို မပြန်သေးဘူးလား”

“မပြန်ဘူး ဒီမှာပဲ ညအိပ်မယ်”

ထွေးရီလန့်သွားပုံရသည်။ သူမကိုယ်လုံးလေး တုန်သွားသည်။

“ပြန်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“နင်ကလည်းဟာ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ နောက် တခါပြီးရင်ပြန်မယ်”

“နောက်တစ်ခါ”

ထွေးရီက နားမလည်ဟန်ဖြင့် နောက်ကနေသံယောင်လိုက်ပြီးရေရွတ်ကြည့်နေသည်။

“နင်ကလဲဟာ နောက်တစ်ခါ ဆိုတာနောက်တစ်ခါပေါ့ ဟဲဟဲ”

ဆိုတော့မှ သဘောပေါက်သွားပြီး အောင်ဘညို ကို အတင်းတွန်းထုတ်သည်။

“ထွေးရီ နင်ကအတင်းနှင်နေရင်တော့ ငါတစ်ညလုံး နေလိုက်မှာနော်”

“ကိုညို ရယ်ကျွန်မကို အသေသာသတ်လိုက်ပါတော့”

ထွေးရီ အတော်စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။အောင်ဘညို လည်းစိတ်ထဲမှာ မခံချည့်မခံသာဖြစ်သွားရသည်။ သူကြားဖူး သလောက်ကဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုလျှင်မိန်းမတွေက ထိုယောကျာ်းကို တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်သွားကြပြီး ထိုယောကျ်ားနှင့် ဆက်ဆံဖို့ တက်ကြွနေကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အပြာ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရေးကြတာဖတ်ဖူးသည်။ ခုတော့....

အောင်ဘညို သူ့စွမ်းဆောင်ရည်အပေါ် မှာ သံသယစိတ်ဝင်လာ၏။ ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါသ ကလိုက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်တွင်းထဲမှာ စိမ်ထားသော ပြန်လည်တင်းမာလာချင်သယောင်ယောင်ဖြစ်နေသောသူ့ပစ္စည်းကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ထွေးရီလက်ထဲထိုးထည့်ပေး လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထွေးရီလည်းလန့်သွား၏။

“မကြောက်နဲ့လေ၊ ဒါကြောက်စရာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါကိုခုနက လိုမျိုးပြန်မာလာအောင်လုပ်ပေး၊ လုပ်မပေး လို့ကတော့ ငါမပြန်ဘူး”

"ကျွန်မ မလုပ်တတ်ဘူး"

တုန်တုန်ရီရီ အသံလေးဖြင့် ထွေးရီကပြောသည်။ အောင်ဘညို့ကို ကြောက်သောကြောင့် ကိုင်ခိုင်းထားသော အရာကိုတော့ မလွှတ်ရှာပါ၊ ဆက်ကိုင်ထားသည်။

"လွယ်လွယ်လေး ဒီမှာငါပြမယ်။ ဒီလိုဆုပ်ကိုင်ထားပြီးရင် လက်နဲ့ဒီလို ဒီလို လုပ်ပေး အင်း အင်း ဟုတ်ပြီ သိပ်မမြန်နဲ့ နော် ခပ်မှန်မှန်လေးပဲ"

အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရရှာသူလေးမို့ ထွေးရီလက်တွေက အောင်ဘညို့ လက်လောက်တောင် မနူးညံ့ပါ။ ကြမ်းသည်ဟုပင်ပြော၍ရသည်။

သို့သော်လည်း အောင်ဘညို့ အတွက်ကတော့ အဆင်ပြေပါသည်။ နံရံကိုကျောမှီလိုက်ပြီး စည်းစိမ်ခံနေလိုက်သည်။

"ကိုညို့ ကိုညို့ မာလာပြီ"

ပြောပြော ဆိုဆို ထွေးရီကရပ်လိုက်သည်။

"မရပ်နဲ့ ဦးလေ ဒီလောက်နဲ့မရသေးဘူး၊ မာတင်းပြီးထောင်တက်လာမှရပ်။"

မှောင်ထဲမှာဖြစ်သော်လည်း ထွေးရီမျက်နှာလွှဲထားကြောင်း အောင်ဘညို့ သတိပြုမိသည်။

"နင်ကသေသေချာချာကြည့်ပြီးတော့မှ မလုပ်ပဲ၊ သေသေချာချာ ခပ်တင်းတင်းလေးကိုင်ပြီးတော့လုပ်၊ နင်ဒီလိုလုပ်နေရင်တော့ တညလုံးပြီးတော့မှာမဟုတ်ဘူး"

အောင်ဘညို့ ကို ကြောက်၍လား သူမကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလာ၍လား မသိ၊ ထွေးရီ တယုတယနှင့် သေသေချာချာ လုပ်ပေးလိုက်သော အခါ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်အတွက် အသင့်ဖြစ်သော အခြေအနေထိရောက် လာသည်။

"ရပြီ ရပြီ ရပ်တော့"

ထွေးရီ ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အောင်ဘညို့ သူမကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ တွန်းလှဲလိုက်သည်။နုတ်ဖျားမှ အိုကနဲ အသံထွက်လာသော်လည်း အတင်းရုန်းကန်ခြင်းတော့မရှိပါ။ ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲထောင်လိုက်ပြီး ဘေးသို့ ဖိချလိုက်သောအခါမှာတော့ အခံရခက်လို့ထင်သည်။

"ကိုညို့ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

သူမစကားမဆုံးလိုက်ပါ။ အောင်ဘညို့က တိုက်စစ်ကို အပေါ် စီးမှနေ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ မခံချင်စိတ်နှင့်ရမ္မက်ပေါင်းစပ်မိသွားသောကြောင့် အောင်ဘညို့ အလူးအလဲဖြစ်နေသော ထွေးရီကို ညှာတာဖို့သတိပင်မရ၊ ကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် တရစပ်ဆိုသလိုလှုပ်ရှားနေမိသည်။

ထွေးရီ ကြမ်းပြင်ပေါ် မှာ ထွန့်ထွန့်လူးနေသော်လည်း အသံလုံးဝထွက်မလာ၊ သူမ၏ လက်သဲများဖြင့် အိပ်ရာခင်းကိုတဗျင်းဗျင်းဖြင့်တွင်တွင်ကုပ်ခြစ်နေသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အောင်ဘညို့ ထွေထွေထူးထူးမကြိုးစားရပါပဲနှင့် အချိန်ကို တော်ကြာသည်အထိ ဆွဲဆန့်ထားနိုင်လာသည်။နောက်ဆုံး သူစိတ်ကို လျော့ချလိုက်ချိန်မှာတော့ ထွေးရီ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပျော့ခွေပြီး အသက်ကိုပင်ပန်းစွာ ရှူနေရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ထွေးရီ"

ကြမ်းပေါ် မှာကျနေသော ပုဆိုးကို လိုက်စမ်းရင်းခေါ် လိုက်သောအခါ ထွေးရီခေါင်းကလေး ထောင်လာသည်။ ဘာမှတော့ပြန်မပြော။

"ငါသွားတော့မယ်နော်"

ပြောပြီးသည်နှင့်အောင်ဘညို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါး ကိုပင် ပြန်ပိတ်မပေးခဲ့မိပါ။ လှေခါးကို တက်နေသည့်အချိန်မှာတော့ အောင်ဘညို့ ရင်ထဲမှာ သူ့ကို သူ အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လိုခံစားနေရသည်။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

အစရှိ အနှောင်နှောင်၊ သောက်လေသောက်လေ ဝတ်မပြေ၊ တစ်တက် စားလည်းကြက်သွန် နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန် အစရှိသော စကားပုံ များသည် အောင်ဘညို ကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခဲ့ သလိုထင်ရသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့ တွေမှာတော့ လူလစ်လျှင်လစ်သလိုထွေးရီဆီကို အဆောင်တော်ကူး လေ့ရှိသည်။ ထွေးရီကတော့ ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးဘူး တွေးလေသလားမသိ အောင်ဘညို လိုအင်ကို ငြင်းပယ်လေ့ မရှိပါ။ တစ်ခါတလေ ညင်းမိလျှင်လည်း အောင်ဘညို က အတင်းအရယူလေ့ရှိသည်။ လက်ဦးဆရာ ကိုဘိုကြီးကပင် တစ်နေ့မေးလာသည်။

"ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်လောက်တောင် စွတ်ရွတ်ဆွဲနေလဲ၊ ခုတလော ကောင်မလေးကြည့်ရတာ သိပ်လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိဘူး"

"ဟာဗျာ သုံးလေးရက်နေမှ တစ်ခါလောက်သွားတာပါ"

"အေးပါ သိပ်မလွန်ရင်ပြီးတာပဲ၊ ဟိုတနေ့က အမကြီး ဆူနေသံကြားရလို့"

သူ့အမေက ထွေးရီကို ဆူတယ်ဆိုသောကြောင့် အောင်ဘညို နည်း နည်းလန့်သွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လည်းကို ဘိုကြီး၊ အမေသိသွားလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ပန်းကန်ကျကွဲလို့ပါ။ အမကြီးထုံးစံလည်း မင်းသိသားပဲ၊ ဘယ်ကနင့်လင်ဆီစိတ်ရောက်နေလဲ ဘာညာပေါ့ကွာ စုံနေတာပဲ"

ကိုဘိုကြီးပြောလိုက်မှ ခုတလော အမေထွေးရီကို သိပ်မျက်နှာသာမပေးတာ ကိုပြန်တွေးမိသည်။ သူနဲ့များပတ်သက်လေမလားဟု တွေးမိသော်လည်း ဒေါ် တင်တင်ညိုက သူ့ကို ဘာမှထူးထူးခြားခြား မပြောသည့်အတွက် စဉ်းစားရကျပ်နေသည်။နောက်ပိုင်းကျမှ ထွေးရီကို သူ့အမေ မကြည်လင်ရခြင်းအကြောင်းရင်းကို သိရသည်။ လောလော ဆယ်မှာတော့ အောင်ဘညို တခြားကိစ္စတွေကို မစဉ်းစားချင်ပါ။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အမြဲ လိုလိုတွေးနေမိတတ်တာက နောက်တစ်ခါ ထွေးရီဆီသွားရင် ဘယ်လိုမျိုးလုပ် လိုက်မည်ဆိုတာလောက်ပဲရှိသည်။

"ဒါနဲ့ ကိုဘိုကြီးကို မေးစရာရှိလို့"

မေးလေဆိုသော သဘောဖြင့် ကိုဘိုကြီးက မေးဆတ်ပြသည်။

"မိန်းမတွေ ရာသီလာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်"

"ဟား ဟား ငါကမင်းကို တော်တော်အထင်ကြီးထားတာ၊ ငါ့ကောင်ကြီးတော့ တော်တော်ကျွမ်းနေလောက်ပြီ အောက်မေ့ပါတယ် မင်းကဒါလေးတောင်မသိပါလားကွ"

"ဟာဗျာ ခင်ဗျားကလဲ။ နဲနဲတော့ကြားဖူးပါတယ်ဗျ။ သေသေချာချာသာ မသိတာ၊ သူတို့ အဲဒါလာနေတဲ့ အချိန်ဆို လုပ်လို့မရဘူးဆို"

"မင်းကလုပ်ပြီးသွားပြီလား"

"အင်း"

"မင်းကတော့ တကယ်ကိုမလွယ်တော့ဘူး၊ ကောင်မလေးက ဒီလိုအချိန်လည်းပေးတယ်လား"

"သူကတော့ ဘယ်ပေးမလဲ။ ကျွန်တော်က ရပါတယ်ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုပြီး အတင်းဆွဲစားပစ်တာ"

ကိုဘိုကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့်ခေါင်းကိုခါသည်။ပြီးမှ

"အဲဒီတော့ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ကောင်းလား"

"သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ တီရှပ်အောက်နားမှပေသွားလို့၊ မနက်ကျမှသူ့ကို သွားလျှော်ခိုင်းလိုက်ရတယ်"

"ကဲ ကဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ အဲလေ ကိုယ့်ဆရာသားရေ သေသေချာချာနားထောင်"

ထို့နောက် ကိုဘိုကြီး က မိန်းမတွေ ရာသီလာရခြင်း အကြောင်းများနှင့် ယောက်ျားလေးဘက်မှ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များကို သေသေချာချာရှင်းပြသည်။ အောင်ဘညို ကလည်း ကျောင်းစာထက်အရေးကြီးသော အရာဖြစ်သောကြောင့် အာရုံစိုက်၍နားထောင်သည်။

"ငါပြောတာတွေ မှတ်မိလား"

အောင်ဘညိုက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

"ဒါမျိုးဆိုရင်တော့ တော်ပါ့ကွာ"

ကိုဘိုကြီး ကစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်ဖြင့်ချီးမွမ်းသည်။

"မင်းသာ ဒီ့ထက်ပညာ စုံလာရင်ကောင်မလေးတွေတော့ မလွယ်ဘူး၊ကဲကဲ ငါသွားမယ် ကိုယ့်အန္တရာယ်လဲ ကိုယ်ကြည့်။ စွတ်ပြီးလဲလုပ်မနေနဲ့"

"အင်းပါဗျာ"

ပြောသာပြောလိုက်ရသည် အောင်ဘညိုစိတ်က ညကျလျှင်ထွေးရီဆီသွားဖို့ဆီရောက်နေပေပြီ။

× × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × × ×

ကျောင်းမှန်မှန်တက်စာမခက် ဆိုသောစကားသည် အောင်ဘညိုအတွက်မှားပါသည်။ သူကကျောင်းပြေးလေ့မရှိပါ။ ကျောင်းကိုလာပြီး စာသင်ချိန်မှာ တွေးချင်ရာတွေးနေတတ်သည်။ ယခင်ကပင်ကျောင်းစာ ကိုစိတ်မဝင်စား သူဖြစ်သည်နှင့်အညီ အခုလို ကာမဂုဏ်အရသာကို မြည်းစမ်းရုံအဆင့်မဟုတ် သုံးဆောင်သူဘဝသို့ရောက်လာချိန် မှာတော့ ခေါင်းထဲမှာ ဒီအကြောင်းကို သာ အချိန်ပြည့်တွေးနေမိသည်။ ဆရာဆရာမ တွေကရှေ့ ကနေ သင်ချင်ရာသင် သူက နောက်မှာ ထွေးရီဆီသွားလျှင် ဘယ်လိုပုံစံ အနေအထားသုံးရင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေတတ်၏။ထို့ကြောင့် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ ကိုအောင်မြင်စွာကျခဲ့လေသည်။ ဒီအတွက်သူဘာမှ စိတ်ထဲမှာ မခံစားရပါ။ ဒေါ်တင်တင်ညိုက နည်းနည်းပါးပါး ဆူသည့်သဘောမျိုး ပြောသေးသော်လည်း ဦးလှအောင် ဆိုလျှင်သိတောင်မသိလိုက်ချေ။ ကိုဘိုကြီး ကတော့ ငါသိပါတယ်ကွာ ဆိုသောပုံစံမျိုးနှင့် စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်ပြသော်လည်း မိဘတွေရှေ့မှာ မူ "ဒီနှစ်မအောင်နောက်နှစ်ပေါ့ညီလေးရာ" ဟုရုပ်တည်နှင့်ဆို၏။

စာမေးပွဲကျခြင်းအတွက် ဘာမှမခံစားရသော်လည်း အောင်ဘညို စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ခံရခက်စရာ ကိစ္စတစ်ခု ကမကြာမှီမှာပေါ် လာသည်။ တစ်ည၊ အောင်ဘညို ထွေးရီဆီကိုဆင်းလာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း တံခါးကိုကုပ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ အထဲကကြားလိုကရသောအသံကြောင့် ရပ်ပြီးနားစွင့်လိုက်သည်။အသံကထွေးရီအသံ၊ အားရပါးရညည်းညူနေသောအသံဖြစ်သည်။နေမကောင်းများဖြစ်နေလေသလား ဟုတွေးလိုက်မိသေးသော်လည်း ဘယ်လိုအချိန်မျိုးမှာ ထွက်တတ်သည့်အသံမျိုးဆိုတာ အောင်ဘညို လည်းကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ပိုပြီးသေချာသွားအောင် အခန်းတံခါးဝ မှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး တံခါးကိုနားနှင့် ကပ်လိုက်ပြီးအထဲကို နားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ သေချာပါ၏။ ဘုတ်ကနဲဖတ်ကနဲ ရိုတ်ခတ်သံတစ်ခုကိုပါ ထပ်ကြားရပြီးနောက် စည်းချက်ညီညီ ထွက်နေသော ထိုအသံနောက်မှာ တွဲကပ်ပါလာသော ထွေးရီ၏ တုန်တုန်ရီရီအသံလေးကိုပါ ပီပီသသ ကြားနေရသည်။

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

အောင်ဘညို စိတ်ထဲမှာ တော်တော်မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ ရည်းစားလူလု ဟုပြောမရသော်လည်း သူ့ဟိုဒင်းကို ကျွဲခတ်သည်သာမက ဆင်တက်နင်းသလိုခံစားရသည်။ အထဲကို အတင်းဝင်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို ရန်လုပ်လျှင်ကောင်းမလား ကိုယ့်အခန်းပဲပြန်ရမလား မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်ပြီး စိတ်တွေ ဂယောက်ဂယက် နှင့် အခန်းဝမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေမိရင်းသိချင်စိတ်ကလည်းပြင်းပျ နေသောကြောင့် တံခါးမှာ နားကိုပြန်ကပ်နားထောင် လိုက်သောအခါ အထဲမှာ လည်းအရှိန်တော်တော်တက်နေပုံရသည်။ ကိုယ်လုံးချင်း ရိုတ်ခတ်သံက ပိုပြင်းပြီး စိပ်လာသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်ထွက်လာသောထွေးရီ၏ မချိမဆန့်အော်သံတို့၏တုန်ခါမှု ကအောင်ဘညို သွေးတွေကို ဆူပွက်လာစေသည်။ တစ်ပြိုင် နက်ထဲမှာပင် မလိုတမာစိတ်လည်း ဝင်လာသည်။ သူနှင့်ဆိုလျှင် ထွေးရီဆီက ဒီလိုမွတ်မွတ်သိပ်သိပ် အသံမျိုးတွေကို မကြားရ။ ထိုစဉ်မှာပင် ကြားလိုက်ရသော ထွေးရီ၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အသံလေး ကြောင့်အောင်ဘညိုခေါင်းနားပမ်းကြီးသွားသည်။

"အား....အင်း ဟင်း ဆရာကြီး"

ထွေးရီသာမကအလုပ်သမားအားလုံးကဆရာကြီးဟုခေါ်သူမှာ အောင်ဘညို၏ မွေးသဖခင် ဦးလှအောင်ပေတည်း။